

23. szám.

Junius 3. 1876.

Megjelenik minden **szombatnapon** másfél iven sokféle képekkel ellátva.

Előfizetési ár: Egész évre jan. decz. 8 frt, 6 hóra 4 frt, 3 hóra 2 frt. Egyes szám 16. kr

Előfizethetni minden postahivatalnál és könyvárúsnál. **Kiadó-hivatal**: Pest barátság-tere Athenaeum-épület. **Hirdetések díja**: 5 hasábos nempereille sor 10 kr.

Hirdetések felvételnek: egyedül **Láng Lipót és társa**, I. nemzetközi hirdetések felvételi rodájukban **Budapesten. FÜRDŐ-UTCZA 1-SÓ SZÁM.**

XXVIII kötet.

· AZ EURÓPAI CONCERT.

GORCSAKOFF dudáját térde közzé kapja.
Nagy igyekezettel bőrét szorongatja.
Mencsi-, Kara-, Kaza-, Kancsu- és más koffok
Fujják bele együtt a szuszt, csakúgy puffog.

A török markába szorult két réztányér.
Nem üti, csak körül jár alamizsnáér.
Egy embereli meg a sokadalombul:
Százezer szép hangú *lirával* a John Bull.

Az osztrák konzulnak, kit békéért megró,
Macskenét rendez Belgrád, Montenegró.
Andrássy Gyula se hámoz ámde kákát,
Régi magyar hangszert játszik rajt: a *csákánt*.

Megüti a török fülét a zaj, s Murád
Kérdőre vonja a ráczot: adja urát!
S ha sértette e hang, a mely vala páva,
Felel reá ékes *török muzsikával*.

Karmesteri botját de az angol kapja,
Lármás dudásra üt, hogy körmét bekapja.
»Csitt hallgass és fizess!« feltartja a pálcát;
S ő hordja körül, mig megtelik, a tálcát.

P. P.

Báró Sina életéből.

JÓKAI MÓRTÓL.

I. Négy napig a béröltözetenben.

Kár volna, ha a nagylelkű nemes életrésztől a szép vonás kimaradna. Egy kész kis regénytárgy ez magában.

Báró Sina egyik nagy kiterjedésű uradalmában, egy fiatal kiszolgált huszár nyert valami nagyon szerény alkalmazást. Jó családból való ifju volt, finom nevelésű, és eszményi szép férfi alak. Családja azonban a szabadság harc alatt vagyoniilag tönkre ment, őt magát elvitték Olaszországba a huszársághoz s mire hazajött, ősi házáat, birtokát mind idegen kézen találta. Állam hivatal akkor magyar ifjak számára nem virult, meg kellett elégednie a legszerényebb irnoki állomással. — Itt deli férfias alakja s finom modora által feltűnt az ifju földes urnak, mikor az birtokait meglátogatta. — 1858-ban az uralkodó körutat tett Magyarországon s ez alkalommal több előkelő földbirtokos csatlakozott a magas látogató diszkuszióhoz. Hire volt, hogy báró Sina is nagy pompával szándékozik az uralkodót fogadni: egy budapesti ruhakészítőnél több napig ki volt téve a diszöltözet, mely 4000 forintba került: a főur huszárjának egyenruhájául.

Ez időben báró Sina magához hívatta a daliás alakú fiatal irnokot s azt mondá neki.

»Ön mivel, jó családból való férfi; de azért ne vegye megbántásnak, ha önnek egy különös ajánlatot teszek. Itt van egy testőr huszári öltöny, a mi egészen az ön termetére van szabva. Ezt én a fejedelmi látogatás alkalmára készíttettem. Ha kész ön azt fölvenni, a királyt fogja szolgálni benne: és nem tovább, mint négy napig.«

A fiatal férfi végig gondolt az ajánlaton, és rá állt. Négy napig testőr huszárkodott báró Sina mellett, s ez alatt deli alakja s finom modora által még azok figyelmét is magára vonta a kik különben nem szokták az ilyen öltözetenben levő embereket észrevenni.

Négy nap alatt letelt a szegődés ideje, mint ama mesebeli szolgálati esztendő, mely csak három nappól áll; akkor magához hivatá Sina az ifju huszárviselt embert, s megköszönte neki a szíves készséget és hűséges szolgálatot.

»Ezt az öltönyt pedig tartsa meg ön melékül. S hogy ezt még szükségből se legyen kénytelen viselni többé, fogadja mellé azt a kis napidíjt.«

Az a kis napidíj volt négy vanezer forint.

Ezt a történetet én Deák Ferencztől hallottam; tehát igaz. — A regényírónak még csak egy szerető szív vágyait és örömeit kell hozzá költeni s kész a legszebb regény.

II. A rendezett földesúr.

E másik esetet is ugyanazon nagyértékű kutforrásból tudom. Egy igen nagybirtoku magyar földesúr, Siná-

nak régi jó barátja, egyszer meglátogatta a bárót Budapesten, mikor az épen itt időzött. Elmondta neki látogatása okát. Örökös bajban van. Jövedelme igen szép volna; de az neki soha sem elég; esztendő végén mindig deficitel zárja be a számadását; tanácsot jött kérni a bárótól, mint pénzügyi tekintélytől, hogy mit kellene tennie, ami által gyökeresen rendezhetné pénzügyeit?

Sina egész készséggel ajánlkozott barátjának a legczélravezetőbb utasításokat adni, s aztán elbeszélgettek minden egyéb más napi kérdéstről, mig eljött a vacsora ideje.

»Menjünk együtt a vendéglőbe« monda Sina látogatójának. — Azonban az alatt elkezdett esni az eső, s a látogató bérkocsit akart hozatni. — »Szükségtelen, monda Sina. A vendéglő közel van, s nekem jó nagy esernyőm van, elférünk alatta mind a ketten.«

Aztán elmentek együtt vacsorálni. Étkezés végével a rendezendő földesúr fizetett négy forintot, és néhány krajczárt: a mi az ötösből visszajárt azt hagyta borra valónak. Sina pedig költött kilenczven krajczárt az estebédjére.

Akkor bucsut vettek egymástól s jó éjt kívántak.

»No, és mikor fogod velem becses utasításaidat közölni a rendezkedésem felől? kérdé a jó barát.

»Ugy hiszem, hogy már épen közölném azokat veled.« volt rá a válasz.

(Az Életrésztől.)

A lapok a béke mellett.

Pesti Napló. *A küszöbön álló... az orosz prehellesponderantia... a béke biztosításának érdeke... Csak egy európai háború oldhatja meg!*

Kelet népe. *Jelen a pillanat, midőn a forrongó... Európa nyugalmát assecurálni kell... csupán fegyverekkel lehetséges... minket Oroszország pikái korántsem... egy üdvös háború méhében születhetik csak a béke!*

Magyar Állat. *A mi urunk J. K. a korbácscsal... nem tűrhetjük a szakadoncz muszkancsukat... békében akarjuk Mária országát látni... csak világháború segíthet...*

A Hon (pedig a legharcziasabb — a háború ellen.)

ANYAI BÜSZKESÉG.

CSIZIÓS SOÓS GABRIELA. Az én népcsaládom szülte még is különb gyerek mint a tied! A tiednek csak két keze van, az enyémnek négy. Az előny világos, mint a kétszer kettő.

Dal a háborúról.

DELI hölgyem, itt az ujság,
Nyájas béke-hirrel telve,
Máskülönben nagy hazugság,
Ifjad szava, vággyal telve;
Máskülönben, szép menyasszony,
El a gyűrűt, el a füzért,
Ifjú szived ne virrasszon
Csalfa lángért, hideg tüzért!
Húllj le sirba, menj zárdába,
Délczeg ifjat mit szeretsz?
Özvegy vagy te, nem sokára
Ifjad szépen halva lesz!

Háború van! el az ásót
El a vésőt, el a tollat,
Várnak az örök — sirások;
Puska tűzbe ágyúk szólnak!
Ősz anyád, ifju arádat
Még öleld meg, harczba aztán,
És az áldás, melyed rád ad,
Az utolsó áldás lesz tán!

Harczba el!
Ágyú szól, ágyú felel,
És bömbölve zeng az égbe
Óriási kaczaja,
Im hogy száll, tolúl élébe
A derék fiuk raja!
Lánczos teke, gránát, bomba,
Mind egyszerre sőpri szét,
Mi piros lett a rét nyomba!
Lelkes csapat, ifju szép!

Szép közép-kor! ott az ifju
Hitte az eszmét, melyért halt;
Megveté ma, s érte mégis
Fegyvert ragadott, és . . . meghalt!

Ott a *dalnok* . . . sírban, némán!
A *tanár* . . . jót tanított,
Százak hallgaták figyelve,
S a bölcs agy vérrel keverve,
Összezúzva hull le ott . . .
Ott van a *kereskedő*,
Eszmét sosem érte ő,
É mi potom-áron adta
Életét ő is . . . miatta.

Ott a munkás *földmives*,
S ki annyit termékenyített:
Földje egy-két rögdarab,
Az földé bejimmár ötet.
Ügyvéd ez, védett jogott:
S tán jogtiprókért hala!
A tudós *orvos* amott,
Ölt, máskor éltet ada!
Ifju vér, minden csöpp drága,
A haza féltett virága, — —
Üdve, álma, szép reménye,
Sorsa, fénye,
Letiporva, . . . vége, vége!

És elhullnak, rút önkényért,
Küzdenek hideg, ál fényért;
Kardot vesz kezébe a *rab*,
Harczba kél,
És balgán a *börtönőrért*
Esik el!

Ágyúk, egész *arzenál*!
Erőd, és *poligonál*,
Passagér, ez *permanens* már,
Bastion, ezer fellegvár!
Hátültöltő fegyverek,
Gyalog és lovag sereg!

Hét- és harmincz éves harczok,
Hadifogság, hadi sarczok,
Schwarz Berthold a puska-porral . . .
Oh! dicső emberi szellem
Hogy küzd, alkot . . . maga ellen!

Krupp, *Uchatius* nevet,
Súlyos ágyúk görgenek,
Szerb és muszka fenyeget,
Futkosó miniszterek . . .
S' ott hol a szép Indiát
S' két rosz szomszéd közeledtét
Nézi félve a világ,
Forr valami,
Már hallani
Menydörgését!

Nem sokára harcz lesz ujra.
A hírét már szél is fújja.

El a fátylat szép ara,
Int császárok jogara,
Földmives,

Orvosok,
Ti béke-
Bajnokok!
Ég-vivó
Nagy elme,
Öltözz más
Fegyverbe!

Ágyu bömből, zeng az égbe
Óriási kaczaja,
Im hogy száll, tolul elébe
A derék fiúk raja!

— — Lesz még egyszer háború,
Mit az egész világ kezd meg!
Zeng még ágyú, iszonyú,
S a miért majd hősök küzdenek — —
Nem egy ember érdeke,
Bűnös érdek, fekete;
Forradalmak kelnek érte,
És a vége:
Iszonyú világcsatára
Világ-béke!

Gáspár Imre.

SILENTIUM.

MÁR már majd egymás hajába kaptak vala s majd lecsókolták egymásnak az orrukat a vitatkozók: oly élénken cseréltek eszmét egy igen zajos választmányi ülésen. Az elnök igen szelíd husvéti bárány lelkületű tökmag emberke volt, hiába csitította kézzel lábbal a zajongókat, süket füleknek sipította hogy »Uraim méltotzassanak higgyadtan tanácskozni, és szorosán a tárgynál maradni.« Különösen M. urnak e minden lében kánálnak volt fékezhetlen disputálási szilaj kedve. Egy kis erélyes rendreutasithatnámság régen a begyiben fészkelődött már a választmány legutóbb volt elnökének, s indignációját addig addig fojtogatta vissza, hogy utójjára is mint a pezsgő-kilötte dugó kitört belőle a szó mondván:

— Tavalyi elnöki jogomnál fogva M. urtól megvonom a szót, s ezennel rendreutasítom.

Erre M. rendületlen phlegmával azzal tromfolt vissza: »Hallgattam tavaly.« — A homéri kaczajnak zajnak az ülés feloszlatása által lehetett csak végét szakítani.

Győzött a kolbász.

AZ örökemlékezetű 1849-ben a m i p. egyesület közgyűlésén elhatározatott, hogy egy u. n. »függetlenségi« közebéd rendeztessék. Országszerten nagy divatban volt abban az időben mindenféle czimen sirvavigadni. Természete már az a magyarnak. Nagy vitta tárgyát képezte: vajjon a közebéden mi csodás ételek kerüljenek asztalra. Legkülönösebben élet-halálra folyt a harcz a felett: hogy a leves után mi következék. Egy szabómester szabógallért (tepertős turós széles metélt,) egy mészáros pedig »fokhagymás kolbászt« indítványozott. E két indítvány felett pro et contra a legelkeseredettebb török-rája háboru dühöngött. Akkor is alkalmatlankodtak »berlini csillapító cseppekkel« — de a mi csak olaj volt a tűzre. Hat órai dulakodás után szavazásra került a sor. A többség a kolbász mellett nyilatkozott. A közgyűlés idevonatkozó határozatáról felvett jegyzőkönyvnek egy pontja így szól:

»Az ételek egynek kivételével egyértelműleg meghatározatódttak. Az u. n. szabógallér ellenében pedig a fokhagymás kolbász 7 voks többséggel győzedelmeskedett.«

Az elbukott szabógallér »engesztelhetlen gyűlölség« — zsirjában fuldokolt a győztes kolbász ellenében. A jegyzőkönyv akkori vezetőjébe poetikus vér is szorulván, a lap szélire odabigyesztette:

»Jó a szabógallér, százszor jobb a kolbász
Légyen az citrommal, légyen az fokhagymás!«

Milyen tetszik?

Volt Kamondi uramnak Pápán egy derék, Csákó nevű tehene, csengő volt a nyakán, melylyel minden este nagy kevélyen szokott haza ballagni. — Ebbe nagyon gyönyörködött Kamondi uram, hanem bezzeg nem gyönyörködött abba, hogy az ő egyetlenegy fia, örököse, reménye egy nagy hájfejű mamlasz siheder volt, a ki a prima-cum secundánál sohse tudta fölebb vinni, a mellett társaságban is jó nagy tuskó volt. — Egyszer a diákok a lányokról beszélgettek, mindenik elmondá, hogy neki milyen lány tetszik. — Az öreg szerette volna már a fia gusztusát is ösmerni, kérdi tehát: ugye János! hát neked milyen lány tetszik? — Nekem? hát nekem olyan lány tetszik, a ki olyan szépen fönt hordozza a fejét mint a mi tehenünk!

A ZULTÁN BUKÁSA.

— Török ballada. —

— Egy törökszilvamagra kifaragta Don Pedrő. —

Csipős sör, meg édes sörbet,
Kéken füstölő csibukkal,
S szép Iringó ölelése
Elringatták, meg se mukkan.

Öcscse Murád egy zugolyban
Veszködik az Alkoránnal.
S a zultánát kínálja, mig
Aziz alszik, tulipánnal.
Papnak szánta, nem szultánnak
Abdul az unokaöcscsét.
Nem szólnak, csak csókolódnak,
Jó Abdult hogy föl ne költsek.

Ben Pipassar lép be éppen,
A tanító, bölcs uléna.
Tanitványa haladásán
Bár örül, de marad néma.

ABDUL Aziz török császár
Ül hárembe, kényelembe,

Ajtó ablak jól elzárva
Hogy egy szúnyog se nézzen be.

Tulipántot, s a mint látott,
Elárulni nem botor, mert
Maga szofta-párti lévén,
Tisztel Murádban reformert.

De jön ám a lutrisboltbul
Hárebakter Bendelendi,
S az utolsó brünni húzást
A zultánnak bejelenti,
(Mert a zultán délután csak
Népe jólétéért szunynyad:
Hogy álmodjon három számot,
Mit valahol majd kihuznak.)

»Hetvenhat, meg öt, meg harmincz!«
Nézi zultán a rēstkontót.
Most se nyertünk! Ez a három
Szám okoz nekém nagy gondot.«
»Dicső zultány, ez jelenti
Ez év, s e hó mái napját.
Itt az idő, hogy peczérék
Az öcséd fejét lecsapják!

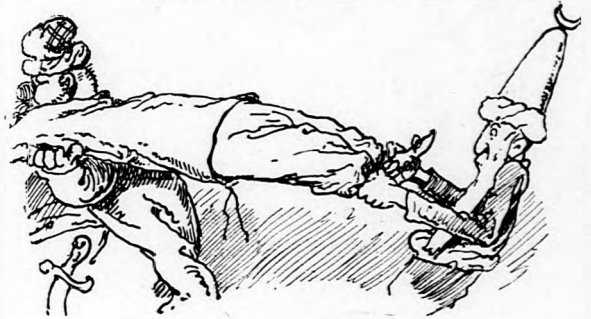
Mig te a hon jólétéért
Alszol: ő csuful megbántott,
Szép bimbódnak, Iringónak
Nyujtván dufla tulipántott!«
»Ezer kaftán!« riad Abdul,
Muráddal a héttoronyba,
Az asszonyt még zsákba, és dobd
Az édesvizekbe nyomba!«

Nosza kövér Bendelendi,
Parancsára bösz Aziznak,
Zsákba varratott valída
Édes terhe alatt izzad,
Dobni készül Boszporuszba,
Hogy a vizet meg ne ússza.

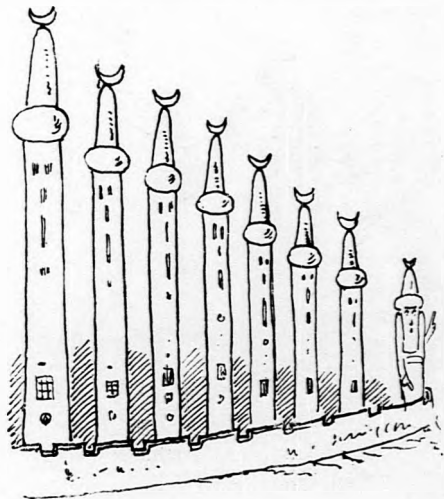

Bölcs Pipassar nézi távol,
S ekként mozdul a bajszsza:

»Kappan rugjon, te uri tök,
Akkorát dagadj, mint Bagdad!
Azt hiszed, vizen maradna
Ő is mint te?« s oda baktat,
Óvatosan mögé oson,
Kést nyit, — nyílik a zsák szája, —

Viszi a nőt, s jó menhely lesz
A templom Sóphia-Ája.

Hét-toronyban ül Murád lent
 Hetedik pinczefenekén!
 Nyolczadikként az uléma
 Áll körülten keservében.

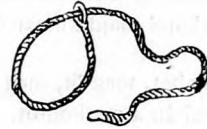

S megy izgatni, s agitált, míg
 Föl nem lázadtak a szofták.
 Hajtsárok, és más haladók
 Onnan kiszabadították.

Bendelendi nem tarthatta
 Terhe fogytát szemmel hátul;

Megérezni sem érezte
 Saját maga nagy suljátul.
 Későn látja: üres a zsák!
 S esik hasmánt nagy ijedve,
 Leesett, de bölcs Pipassar
 Egy zsineggel fölemelte.

És most Murád török császár
 Ül hárembe, kényelembe.
 Ajtó, ablak jól elzárva,
 Hogy szunyogszem se nézzen be.

Most ő mulat szép asszonnyal.
 Kék füstü arany csibukkkal.
 Abdul Aziz meg olvassa
 Az Alkoránt, meg se mukkan.

Kérdés P. Lonkaihoz.

A Jézus azt meghagyta szolgáinak, hogy »munkáljátok az Úr szőlejét.« Hát azt ugyan hol mondta; »s építetek belőle magatoknak háromemeletes házat?»

Illés,
 táborhegyi sátoros próféta.

K A L A N D.

Régi ismerősöm egy lány;
Nem leány biz a:
Eunek a nagy földi gömbnek
Legszebb csillaga.
Napsugára, hold sugára
Egyes ült szemén,
E nap, e hold sugarába
Biz benéztem én.

Már előbb is büvölöm volt
Nékem e leány.
Hejh beh sokszor elmerengtem
Szép kis ajakán.
Mondogattam százszor is tán
Néki, mily keces.
Sohse mondtam bolondlantan:
»Lányka óh szeress.«

Mégis egyszer ég esodája!
Ő találta el,
Hogy szívemnek kalapácsa
Hően érte ver.
Mint a harmat gyöngye oly szép
— Mondám — lányka ön.«
S azt felelte rá nekem, hogy
Ahoz mi közöm?!

Polyphemus.

Külföldi hírek.

— — **Sándor csár** azon aggódik, hogy a szofták olyan furcsán adnak magokról életjelt, hogy megölik Abdul Azizt.

— — **Egy mohamedán Horváth Mihály** fölfedezi, hogy a török történelem vörös fonala a selyemzsineg.

— — **Herczeg Wrede** tábornok Belgrádból Budapestre jön, Andrásival közleni legujabb tapasztalatát az európai koncertből: hogy még macskazenénél is van kellemetlenebb zene, a török muzsika.

S z é p e n b e s z é l.

Nagyon persóniás ember volt Halas városában K. úram, — mindig válogatott kifejezésekkel szokott élni. Egyszer a sógora lovai elvesztek, s midőn a keresésből haza jött, találkozik vele K. úram s kérdi: no sógrom! megsikerültek-e már a lovak?

A TERÜLET KIKERESKÍTÉS.

Fenyegető levelek Tiszához.

Dicsőszentmártonyért.

Egy dicső maradt még az elkorcsosult hazában: Dicső szent Mártony! Te azt is eltörtölted, Tisza! Vandal! Skandal!

Mocsáry.

*

Testvérem!

Mi tehát csak abban hasonlítunk már egymáshoz, hogy meghasonlunk? Te elejtetted Dicső Szent-Mártont, csak azért, mert én védelmezem?

Egy szent Mártont, egy Erzsébet falváért! Ez könnyelműség!

Elejteni egy szent Mártont, mint én elejtek egy tigris! Ez keresztény üldözés!

E szent volt Kis-Küküllő védszentje, vele ki esik kis Küküllőből a küllő. Kükülönös! Elkékükülök!

Lajos.

*

Nagyméltóságos barátom Úr!

Azon synonymia, mely Kisküküllőes Montekukuli tábornok*) közt fennforog: ecclatansul feltünteti, hogy Kisküküllő megyének nagy hadászati jövője van. Helytelenül méltóztatott hát Erzsébet falvát tenni Dicső szent Márton helyett a megye székhelyévé.

Mert »Erzsébet« egy gyenge asszony, Szent Márton pedig egy »Dicső« férfiú, a ki tehát biztos refugium az ellenség előtt. Kell e több indokolás? Nem.

Megküküllömböztetett tisztelettel.

Horváth Gyula.

T ü n ö d é s.

— Vajjon mikor kapunk már a keleti kérdésre nyugoti választ?

Stivo Vics.

Keleti kérdés.

— Mivel a kenegetni az orosz szeretné beteg embert
— Kancsukamájolajjal.

*) Nem tudom, tagja e a delgatiónak?

H. Gy.

A vén legény búja.

— Vörösmarty után. —

TORKOM a megmondhatója
Mennyit szomjazom,
Mennyit szenved elcsigázva,
Bortol szárazon.
Nappal az forr csak fejemben,
Éjjel az gyötör:
Mint moshatná torkom malmát
Bor, pálinka, sör.

Rosz csigerrel öblitgetem
Csak, a torkomar,
Mert a korcsmáros hitelbe
Ezt is alig ad.
Ah! gyűlölöm, ah! utálom,
Ámde megiszom;
Mert hisz oly kiállhatatlan
Szörnyen szomjazom!

Ha jövőre ismét ilyen
Drága lesz a bor,
Meghalok, e szomjuság majd
A torkomra forr.
Mert mit egy ülő helyemben
Meg nem iszom én:
Nincs olyan bor, sör, pálinka
A föld kerekén!

Veres Marcz.

CZIGÁNY ADOMÁK.

Pap: Vigasztald magad, fiam! Sirásoddal vissza
nem hívod feleséged!

Czigány: Már vigasztaltam magamat. De csak ha
arra gondolok, hogy egy fél órával halála előtt még élt,
jaj akkor megreped a szívem.

*

Szemrehányást tett a gazda cigányhetesének
lassu járása miatt:

— Hej hárácsika devla! De csak elpörgetlek, ha
gyorsabban nem lépsz! Nem járhatsz te is olyan gyorsan
mint én?

A cigány válaszolt:

— Majd ha én is kutya lesek, akkor én is úgy
szaladok azs utcsán mint épen a tinsur!

BÁRÓ JÁRDÁNYI KOPTATIBIUS HETI MŰSORA.

Hétfőn elmegy a gyapjuutzcai templomba, hogy a »der lusztige Schurke« című classicus német drámán épüljön. De fölteszi magában, hogy legközelebbi este már megnézi egyszer a nemzeti színházat, milyen belül?

Kedden a Dianna Saalba »kell« mennie, mert a mitelhollabrunni európai hírű can-canouse, Frlein Pepi de Schmausz először lép föl. De a nemzetibe legközelebb már okvetlenül elmegy.

Szerdán ismét randevúja van a »Halbmond« kávécsarnokban a jó barátokkal, ott mutogatja légugrásait a berühmter herr signor Antonio di Podagrío. No de holnap el nem marad a nemzetiből.

Csütörtökön — sajnos — lehetetlen mert frlein Pepi de Schmausz ez este lép föl másodszer utoljára, holnap már csak harmadszor felléptében gyöngyörködhetnek. Akkor ugy is ott lesz a nemzeti színházban.

Pénteken a Bluae Katze termeiben az ismert nevű kezetlen hölgy Tinerl von Tinerlburg fog a p. t. publicum szemé láttára egy igazi harisnyát megkötni; belépti díj csak egy hatos, melyre fekete káfé is utalványoztatik a kasszánál. Holnap aztán el nem marad a magyar színházból.

Szombaton a Cirque Boupuinceben kivilágitott előadás. No itt kénytelen megjelenni. De holnap lesz a napja, hogy a magyar színházba elmegy.

Vasárnap Sophoklest adják a nemzetiben. Paraszt megy vasárnap színházba!

Mond valamit.

MINDEN harang zugott-bugott egy halottért Miskolcz városában. Kérdi egy kíváncsi idegen az odaváló polgártól: Ugyan kérem, kinek harangoznak?

— Nekünk uram, nekünk; mert annak hiába harangoznának a ki meghalt, az már ugysem hallja!

Harczi kaland.

NEGYVENNYOLCZBAN Laczi bácsit
Nagy vitézség csapta mellen.
S szól magában késő ősszel:
»Hát nekem honn kell telnem?«
Mit ér a hir, a mely el bír
Jutni rideg kis lakomba?
Ejh biz azt csak megtekintjük,
Mint repül a harczi bomba.«

Szóla bátran Laczi bácsi,
S bár nem mai nap szülötte:
Mégis lám mi délczeg alkat,
A mint bajszát kipödrötte!
Búcsút int bezár lakához,
Azt sem mondja, hova indul,
A kik sejtik, rá kiáltnak:
»Laczi bácsi! tán bolondul?«

Rá sem hallgat ilyen szóra
Az öreg, csak lép előre.
S mint egy Guyon, olyan bátran
Hág s tapos fel a tetőre.
Hegytetőről, hegytetőre
Száll, hogy a táborba érjen
Magyaroknak táborába
Mely vonul a völgy ölében

Pereg a dob; harczi zaj kél.
Jobra balra jő az ellen.
Balga voln' ki kardot húzna,
Ilyen számos ellen ellen.
»Alkalom voln' összetűzni!«
Véli öreg Laczi bácsi —
»Mért nem ülsz honn, késő harcos?«
Dörgik a harc vaskartácsi.

Megviselte a gyaloglás
Eddig is a jó öreget:
Melle tágul, ajka gyorsan
Kapkodja a füst felleget.
S mint a csatavesztő szokta,
Hogyha futni kényszerítik —
Rosz puskáját elhajtja,
S arra fut, hol tágtér nyílik.

Vissza fordul. Füle mellett
Bomba száll el, zúgva bűgva
Látja Laczi bácsi hogy száll,
S rángatózik feje búbja,
Majd sebesen fut a helyre,

Hol a bomba földet ére.
S a vasgömböcz szépen simúl
Táskájának fenekére.

»Itt az emlék« — mondja aztán,
S iramodik haza, vissza:
Oldalát bár üti- veri
A megterhelt vén tarisznya.
Háttra sem néz többet aztán,
Csak fut és fut a csatából.
S ime egyszer büszke nyelvvél
Rákiált egy vasas hátul.

Háttra sem néz, meg se hallja
A kiáltást Laczi bátyám,
A vasas jő, megkerüli,
Megelőzi lova hátán.
Istenadta jó vasassa!
Ehetett voln' bizonyára;
Mert azonnal, hogy meglátta,
Rárohant a tarisznyára.

Most megállott Laczi bácsi,
S a tarisznyát messze dobta.
S ime hát csak szélylyel robban
Abban a vén harczi bomba.
Bomba lobban, messze robban . . .
Nincs több vasas a ló hátán.
Ugy elhordta őt a bomba,
Mint mesében Pált a sárkány.

Lóra pattan Laczi bácsi.
Egyet-kettőt rug a ménen,
S fél óra, vagy annyi sem múlt,
Már honn vala helységében.
A szomszédok, a komák mind
Álmélkodva néznek rája:
Hogy gyalog ment, s most lovon jön . . .
De hallgat az öreg szája.

K. I.

SZERKESZTŐI SUBROSA.

B. M. Ercsi. Gyöngye. — **Pitypalaty.** A »Romlásnak indult« kissé megkésett travesztia, közöltünk alak és tartalomra hasonlót már Berzsenyi százados ünnepén; bár sok jó rész van ebben is. A másik vers két végsorát cserélje föl oda illővel. — **A négyzer eladott nyul.** Azt tetszik irni, hogy »folytatása a másik levélben lesz.« No nekünk olyan nyul nem kell, a ki nincs benne a levélben. — **Józsa O. Régi.** — **Arad, W.** Még többérdemet szerezzen a haza körül.

Hirdetések felvételnek:
egyedül

LÁNG LIPOT ÉS TÁRS.
I. nemzetközi hirdetések fel-
vételi irodájukban, Budapestben
Füred-utca 1-ső szám.

aptulajdonos és felelős szerkesztő:

JÓKAI MÓR.

Státió utca 80-ik szám alatt.

Budapest. 1876.

NYOM. AZ „ATHENAEUM“ NYOMD.

(Athenaeum-épület)

Rajzolja

JANKÓ.
Metzsi
POLLAK.

ELŐFIZETÉSI FELHIVÁS

JÓKAI MÓR LAPJAIRA.

A HON.

Politikai napilap, esti lappal, a legnagyobb alakban.

Esteli tárczájában a legkitünőbb, s az újabban világhírűvé lett külföldi írók elbeszéléseit hozza.

Jövő évnegyedben veendi kezdetét benne Jókai Mór nagy regénye „EGY AZ ISTEN” czimmel.

A HON előfizetési ára:

havonként	2	frt.
évnegyedre	6	„
félévre	12	„

A magyar nép legkedveltebb humorisztikus lapja,

az

ÜSTÖKÖS.

JANKÓ JÁNOS genialis karrikaturáival.

Megjelen hetenként, ára:

évnegyedre	2	frt.
félévre	4	„

Az előfizetési pénz e négy lapra az **Athenaeumba** küldendő. Budapest, Barátok tere 7.

Az

ÉLETKÉPEK.

Szépirodalmi, művészi és társaséleti napilap, képekkel.

Az Életképek nagy nyolczad réten jelenik meg, 8—10 oldalon, a legkitünőbb irodalmi erők közreműködésével. Az eddig megjelent számokban **Vámbéri, Dux, Pulszky, Télf, Jókai**, s mások munkái jelentek meg.

Jókai minden apróbb műveit az Életképekben közli.

Kitelhetőleg minden szám művészi kivitelű **képet** hoz.

Előfizetési ára:

(juniustól kezdve)	6	frt — kr.
évnegyedre	4	„ 50 „
félévre	9	„ — „
egész évre	18	„ — „

Politikai néplap.

az

IGAZMONDÓ,

különösen szem előtt tartja a politikai értesítéseken felül a nép ismeretei terjesztését, s TÁRCZÁJÁBAN mindig sziv és elmeképző olvasmányokat hoz.

Előfizetési ára:

évnegyedre	2	frt 25	kr.
félévre	2	„ 50	„
egész évre	5	„ —	„